

การรับมาออสเตรเลีย

โดย ร.อ. พจน์ บัณฑิตน์ ส.ต.บ.

แห่งกรมการสัตว์พาหนะ ทบ.

เนื่องจากทางราชการทหารได้ส่ง ร.อ. วิเชียร บุรณะศิริ กับ ร.อ. ประภักดิ์ ศรีจิตติ ไปขอมาที่ประเทศออสเตรเลีย เมื่อ ค.ศ. ๕๒ นั้น บัณฑิตน์ท่านทั้งสองได้ไปทำการซื้อ ได้เดินทางเข้ามาข้างแล้ว แต่ยังไม่ครบตามจำนวนที่ต้องการ บังเหลือที่พอค้า จะต้องส่งอีกประมาณ ๒๕ ม้า จำนวนม้าทั้งหมดที่ท่านทั้งสองไปซื้อ คือ พ่อม้า ๕ ตัว นางม้า ๓๑๒ ตัว โดยทำสัญญาให้พ่อค้าส่งถึงกรุงเทพฯ แต่ตามที่เคยปฏิบัติมาแล้วในการซื้อคราวก่อนๆ เวลาเข้ามาเขตต์ไทย ทางฝ่ายเราได้ให้ความสะดวกต่าง ๆ เช่น ในการขอตั้งรถไฟบรรทุกมาช่วยทำการ รักษา พยาบาล ระหว่างทางในเขตต์ไทย และให้ความสะดวกในเรื่องการขนถ่ายเป็นต้น ทั้งนี้เพื่อให้มาที่ได้อยู่ในลักษณะที่ดีที่สุด.

การลำเลียงมาจากออสเตรเลีย เท่าที่พ่อค้าเคยปฏิบัติก็คือ บรรทุกเรือจากออสเตรเลียมาขึ้นรถไฟที่สิงคโปร์ แล้วมาขนถ่ายขึ้นรถไฟไทย ที่ สถานี ปากังเขซาร์

เดินทางเข้าสู่พระนคร การส่งมาโดยมากพ่อค้ามักส่งทยอยกันเข้ามา และที่เคยกระทำมาแล้ว ไม่เกินคราวละ ๑๐๐ ตัว ทั้งนี้เกี่ยวแก่เรือที่จะบรรทุก โดยมากเรือมักมีที่ให้บรรทุกเพียงจำนวนจำกัด แต่คราวนี้จะอย่างไรไม่ทราบ อาจเป็นคัวเร็วมีที่มาก จึงได้ส่งเข้ามาพร้อมกันทีเดียว เกือบ ๓๐๐ ตัว ซึ่งกระทำควมลำบากให้แก่เจ้าหน้าที่ ทางกรมการสัตว์พาหนะ ทบ. และกรมรถไฟ มิใช่น้อย.

ข้าพเจ้าได้รับ คำสั่ง จากผู้บังคับบัญชา ให้เป็นหัวหน้าคณะ เดินทางไปรับม้าจำนวนดังกล่าวแล้ว ที่สถานีปากังเขซาร์ พร้อมคัว ร.อ. วิเชียร บุรณะศิริ ร.อ. ประภักดิ์ ศรีจิตติ กับนายสิบพลทหารอีกประมาณ ๑๒ นาย ได้เริ่มเดินทางออกจากสถานีอินชรีโดยรถไฟด่วนสายใต้ เมื่อ ๘ พ.ค. ๕๓ เวลา ๑๐.๐๐ น. และได้ ไปถึงหาดใหญ่ในวันรุ่งขึ้น เวลา ๒ ทุ่มเศษ พักนอนอยู่ที่ หาดใหญ่ ตลอดเวลา ปากังเขซาร์ไม่มีที่พัก และไม่ใช้เขตต์ไทย อาหาร

การกินก็ลำบาก แพงมาก ๑๘.๐๐ น.
 ล่วงแล้วห้ามประชาชนออกนอกบ้าน จึงจำ
 เป็นต้องพิกที่หาคีใหญ่ ตอนเช้าขึ้นรถไฟไป
 ปฏิบัติงานที่ปากังเขซาร์ โดยเสียเวลาเดิน
 ทางประมาณ ๑ ชม. เศษๆ เป็นที่ขึ้นรถไฟ
 กลับมานอนหาคีใหญ่ เช่นนั้นเป็นการสะดวก
 กว่ากันมาก และข้าพเจ้าก็ข้คณะจำต้อง
 ปฏิบัติอย่างนี้ทุกวัน ขณะเมื่อพักอยู่ที่หาคี-
 ใหญ่.

รถไฟบรรทุกม้าจากสิงคโปร์ขบวนแรก
 ได้เดิน ทาง มาถึง ปากังเขซาร์ เมื่อ ๑๒
 พ.ค. ๕๓ เวลา ๐๕.๐๐ น. เศษ มีม้า
 ขรรทุกมาประมาณ ๒๑๓ ตัว มีฝรั่งคุมมา
 ๒ คน ม้าตายในรถไฟระหว่างทาง จาก
 สิงคโปร์ถึงปากังเขซาร์ ๒ ตัว ที่นคงจะ
 เนื่อง จาก การ กราก กร้า และ ออก อยากใน
 ระหว่างทาง เพราะเท่าที่ทราบจากฝรั่งที่
 คุม มา ว่า ม้าไม่ ได้กินน้ำเลย มา ๓ วันแล้ว
 เมื่อรถขบวนแรกถึงสถานีปากังเขซาร์ก็เริ่ม
 ทำการขนถ่ายขึ้น รถตู้ ของ ฝ่ายไทยทันที
 โดยบรรทุกตู้ละ ๖ ตัว ได้ทำการขนขึ้นทั้ง
 หกตู้ ๑๒๖ ตัว (รวมทั้งพ่อม้าตัว ๑ ตัว)
 นอกนั้นเหลือทิ้งเอาไว้ในรถไฟของมลายู
 ก่อน ม้าที่นำขึ้นขบวนรถไฟไทยขบวน
 แรกนี้ รู้สึกว่าทรุกโทรมมาก ขางตัวก็เห็น

โรคมวงคร้อธรรมดา บ้างก็เห็นหัวคิน่ามูก
 ไหลเประเยื้อน ข้าพเจ้าได้ทำการฉีดยา
 โปรเคนเพนนิลลินให้ตัวละ ๒ c.c. มีตัว
 หนึ่ง เป็น แผลใหญ่ ที่ ครง โคนขา หลังซ้าย
 ก้านใน ถึงกับมีหนองแล้ว ฝรั่งที่
 คุม มา บอก ว่า ท ร่องไม้กระดาน ที่ ทำ เรือ
 สิงคโปร์ ข้าพเจ้าจึงได้จัดการทำแผลให้
 สะอาดแล้วได้ยา Antiseptic พันผ้าเอาไว้
 และฉีดยา โปรเคน เพนนิลลินให้ ๒ c.c. เพื่อ
 ป้องกัน Infections นอกจากนั้นยังมีเป็นขาด
 แผลเล็กๆ น้อยๆ อีกหลายตัว พ่อม้าตัว
 หนึ่ง และเป็นตัวเดียวที่เข้ามาในครั้งนี้ ก่อน
 นำขึ้นรถตู้ไทย ปรากฏว่าเริ่มมีอาการ
 ท้องเดินอย่างแรง ข้าพเจ้าจึงได้จัดการขอ
 ความช่วยเหลือ จากนายสถานี ปากังเขซาร์
 ให้รถไฟขบวนอื่นช่วยลากมาหาคีใหญ่โดย
 ฉะเพาะตัวเดียว และตัวเดียว เพื่อทำการ
 รักษาพยาบาลโดยใกล้ชิด รถไฟได้นำพ่อ
 ม้าตัวนี้มาถึงหาคีใหญ่เมื่อเวลาทุ่มเศษๆ
 ข้าพเจ้าจึงได้จัดการให้ยาซัลฟาซัลสินิด
 โทซาโซลครั้งแรก ๖๐ เม็ก (เม็กละ ๐.๕
 แกรม) เว้นระยะ ๓ ชม. ให้ครั้งที่ ๒
 อีก ๓๐ เม็ก พร้อม ทิง ฉีดยา Adrenalin
 Hydrochloride ให้ ๒ c.c. พอเวลาประ-
 มาณ ๕ ทุ่มเศษ พ่อม้าตัวนี้ก็ ซากใจ ตา

กึ่งนั้น มาชบวนแรก ให้นำเข้าสู่กรุงเทพฯ
 จึงเหลือเพียง ๑๒๕ ตัน ในความควบคุม
 ของ ร.อ. ประภัสร์ กับนายสิบ ๑ พล
 ทหาร ๓ เดินทางออกจากปากัง เบซาร์
 เมื่อ ๑๓ พ.ค. ๕๓ เวลาประมาณ ๐๕.๐๐
 น. แวะเติมน้ำเติมน้ำมันที่ท่าใหญ่แล้วก็
 ออกเดินทางต่อไป ครั้นรถมาถึงสถานี
 สุราษฎร์ธานี มาได้ท้าย ๒ ตัน ๗ ท้าย
 เพราะโรคท้องเดิน อีกตัวหนึ่งเป็น โรค
 มงคร้อธรรมดา และหมอมแห่งท้าย รถไฟ
 ก็ออสเตรเลีย เวลาข้ามแพ ๓ วัน พอข้าม
 เสรีก็ออกเดินทางต่อไป ถึงสถานีวังพังก
 มาได้ท้ายไปอีก ๒ ตัน และท้ายระหว่าง
 สถานีหนองปลาตอก กับปากแพร่อีก ๑ ตัน
 เนื่องจากโรคหมอมแห่งอ่อนเพลีย รวมท้าย
 ทั้งหมดในขบวนแรกนี้ ๕ ตัน กับพ้อม้า ๑ ตัน
 เป็น ๖ ตัน การที่ม้าตายมากเช่นนั้น ก็
 เพราะการรกรากกรำ ออกอยากมาในระหว่าง
 ทาง ไม่มีโอกาสได้พักผ่อน ได้กินอาหาร
 และน้ำไม่สมบูรณ์ เพราะรถไฟเสียเวลาใน
 ตอนแรก จำต้องรีบเร่ง ทำเวลาเพื่อ
 ชดเชย การหยุดเติมน้ำ เติมน้ำมันของ
 รถจักรแต่ละแห่ง แทนที่จะหยุดนาน ๆ ก็
 หยุดเพียงไม่กี่ครั้งชั่วโมง การที่จะจ่าย
 อาหาร และน้ำให้ทั่วถึงจึงเป็นการยาก

เพราะมามีจำนวนมาก ด้วยกัน ประการที่
 สำคัญก็คือ ผู้จ่ายน้ำขาดความชำนาญ
 ไม่คุ้นเคยกับม้า กลัวม้า ไม่กล้าเข้าใกล้
 คือไม่กล้าเข้าไปยืนให้น้ำภายใน รถตู้ม้า
 เพราะคนเหล่านี้โดยมากผู้แทน บริษัทที่ว่า
 จ้าง เอาตาม สถานีต่าง ๆ ที่รถไฟหยุดนั้น
 เอง จึงทำให้ขาดความชำนาญชำนาญไปข้าง.

เมื่อรถขบวนแรก ออกจาก ปากังเบซาร์
 มาแล้ว ข้าพเจ้ากับคณะที่เหลืออยู่ ก็เริ่ม
 ล่าเลี้ยงม้าที่เหลือใน รถตู้ของ มะลายู กับม้า
 ที่มาถึงใหม่จากสิงคโปร์อีกขบวนหนึ่ง เมื่อ
 ตอนกลางคืนของวันที่ ๑๒ พ.ค. ๕๓ เวลา
 ๓ ทุ่มเศษ และมีม้าตายในรถ ๑ ตัน พร้อม
 ด้วยฝรั่งที่ควบคุมม้ามาทั้งสิ้น ๕ นาย นำ
 ไปพักทอกไว้ใน บริเวณ คำน กักสัตว์ ปากัง
 เบซาร์ แต่ไม่สามารถจะเอาลงได้หมดทุกตัว
 ในวันนั้น เพราะไม่มีรถจักร ทำการสับ
 เปลี่ยนให้ จึงเหลืออีก ๕-๖ ตัน ประมาณม้า
 ๕๐-๖๐ ตัน เพราะรถไฟของ มะลายู
 บรรทุกได้มากกว่าของไทยเรา คำนกัก
 สัตว์ที่ปากังเบซาร์นี้กว้างขวาง คำนมาก มี
 รั้วรอบขอบชิดตั้งอยู่บนเนินเตี้ยๆ หลังคา
 สังกะสี พื้นลิเมนต์ พื้นกลสัตว์ภายในโรง
 หนึ่งๆ เป็นราว ๒ แถว ทำด้วยท่อน้ำขนาด
 ใหญ่ มีอยู่ ๕-๖ โรง ปลูกห่างๆ กัน

โรงหนึ่ง ๆ ฆ่าได้ประมาณ ๘๐ ตัว ทุก
 โรงมีถังน้ำสำหรับให้สัตว์กิน โดยมีเครื่อง
 สูบล้างไปอีกที่หนึ่ง นอกจากนี้ยังมีหม้อกวนที่
 ปลูกไว้ขายให้สัตว์กิน อีกด้วย โดยปลูก
 เอาไว้เช่นแปลง ๆ ขึ้นเขียวชะอุ่มน้ำคามาก
 และมีเป็นรู ๆ ทะขอยกขึ้นไป สถานที่มี
 มีนายสัตวแพทย์แขกเป็นผู้ดูแล การนำมา
 เข้าไปไว้ไม่ต้องเสียค่าใด ๆ ทั้งสิ้น นอก
 จากค่าน้ำ ๑๐๐๐ แกลลอน ค่า ๕๐ เซนต์
 หม้อก็ไม่จำเป็นต้องซื้อให้กิน เพราะฝรั่ง
 เขานำหม้อแห่งลูซินมาด้วย พร้อมทั้ง
 ขาวโอ๊ค ว่าขาวโอ๊ค และต้นขาวโอ๊คสืบ
 เป็นจำนวนมาก และพอเพียงให้มากินได้
 ประมาณ ๒ สัปดาห์ เมื่อถึงกรุงเทพฯ แล้ว.

ในวันนั้น ข้าพเจ้ากับคณะ กลับหาท-
 ใหญ่โดย ขบวนรถเย็น เวลาประมาณ
 ๑๘.๐๐ น. เพราะไม่สามารถจะพักที่
 ปาดังเบซาร์ได้ คงเหตุด่วนมาแล้ว และ
 การที่ยังไม่นำมา ขนบรรทุก รถตู้ ของฝ่าย
 ไทยเรา ก็เพราะขบวนรถตู้ที่ทางเราได้ขอ
 ไว้ ยังเดินทางไปไม่ถึงปาดังเบซาร์ ซึ่ง
 กำหนดว่าจะถึงในตอนเช้าของวันที่ ๑๕
 พ.ค. ๕๓.

ในตอนบ่ายวันที่ ๑๒ พ.ค. ๕๓ นี้เอง
 เมื่อนำมาลงจากรถตู้ และให้น้ำแล้วสัตว์

มีมาตัวหนึ่ง แสดงอาการ เป็นโรคเสียด
 ข้าพเจ้าจึงฉีดยาคาบาอดให้ ๒ c.c. แต่
 สัตว์ยังแสดงอาการอ่อนเพลียอยู่มาก ถึง
 กับลงนอน ข้าพเจ้าจึงฉีดยา Adrenalin
 Hydrochloride ให้อีก ๒ c.c. สักครู่ก็ลุก
 ขึ้นได้ อาการเสียดหายไป กุกกักขึ้น
 มีการเตะและก้มมาตัวนอน แล้วข้าพเจ้า
 จากมา ฝรั่งควบคุมดูแลต่อไป.

ครั้นรุ่งขึ้น ตอนเช้า ๑๔ พ.ค. ๕๓
 ข้าพเจ้ากับคณะได้เดินทางไปปาดังเบซาร์
 อีก เพื่อช่วยกันเขามาลงจากรถตู้ ที่เหลือ
 อยู่ให้หมด พอไปถึงถ้ำนกก็สัตว์ก็ไคพย
 มานอนตาย ๒ ตัว คลอดลูก ๒ ตัว มาที่
 ตายตัวหนึ่ง ข้าพเจ้าจำได้ว่าเป็นมาทเป็น
 โรคเสียดซึ่งข้าพเจ้าได้ทำการรักษาอยู่เมื่อ
 วันก่อน โรคคงจะกำเริบขึ้นมาอีกในตอน
 กลางคืน และอีกตัวหนึ่งก็คงจะเป็นโรค
 เสียดเช่นเดียวกัน เนื่องจากที่ถ้ำนกก็สัตว์
 นี้ไม่มีไฟ จึงเป็นการยากที่ฝรั่งซึ่งควบคุม
 จะดูแลให้ทั่วถึงกัน และในตอนกลางคืน
 จะเดินเพ่นพ่าน ไปก็อาจถูกรับ การล่า-
 เลียง ลงจาก รถตู้มาลงได้ เสรี สิ้นลงใน
 ตอนบ่ายวันนั้น รวมนางมาทเหลืออยู่ทั้งหมด
 ๑๕๐ ตัวกับลูกเล็ก ๆ อีก ๒ ตัว ซึ่งได้ตาย
 ในวันรุ่งขึ้น ข้าพเจ้าได้ตรวจดูมาททุกตัว
 เมื่อเห็นว่า ตัวใดเป็นโรค มงคร้อ อกรรมตา

ก็ ฉึกยาโปรเคน เพนนิซิลินให้ ๒ ๐.๐.
ที่เข็นขาดแผล ก็ทำให้ เรียบร้อย แล้วได้ยา
รู้สึกว่ามี รุน หลังนี้ ยัง แข็ง แรง และ
สมบรูณ์ดี เป็น ส่วน มาก ฝรั่งเศส นายได้
เดินทาง กลับ สิงคโปร์ ใน ตอน ย้าย เวลา
ประมาณ ๑๖.๐๐ น. คง เหลือ ฝรั่งเศส อีก ๓
นาย ซึ่ง ได้ เดินทาง เข้า มา ส่ง จนถึง พระ-
นคร ข้าพเจ้า พร้อม ด้วย คณะ ได้ กลับ มา
นอน ทักใหญ่ ใน ตอน เช้า วัน นั้น.

รุ่งขึ้น ๑๕ พ.ค. ๕๓ เวลา ๐๖.๐๐ น.
ข้าพเจ้า พร้อม ด้วย ร.อ. วิเชียร และ นาย ลี
พลทหาร ที่ เหลือ อยู่ ออกจาก ทักใหญ่
โดย ขบวน รถ ไฟ พิเศษ ที่จะ ไป บรรทุก ม้า
ณ ปากังเขซาร์ และ ถึง ปากังเขซาร์ ๐๗.๐๐
น.เศษ กว่า จะ ได้ เริ่ม ลง ม้า บรรทุก กัน ก็
๐๘.๐๐ น.เศษ การ ล่า เลียง ขึ้น ๓ รถ ไฟ
ไทย ใน ตอน นั้น นี้ ว่า ไม่ ยากนัก ส่วน มาก
ยอม ขึ้น โดย ง่าย บรรทุก เสร็จ เรียบ ร้อย เมื่อ
เวลา ประมาณ ๑๖.๐๐ น. ทาง ทักใหญ่
ได้ ส่ง รด จักร มา ลาก ไป ค้าง คั่น ที่ ทักใหญ่
และ กำหนด ว่า จะ ออกจาก ทักใหญ่ เวลา
๐๕.๓๐ น. ของ วัน รุ่งขึ้น ขบวน รถ ม้า ได้

ถึง ทักใหญ่ เมื่อ เวลา เกือบ ๒ ทุ่ม.

๑๖ พ.ค. ๕๓ เวลา ๐๕.๓๐ น. ข้าพ-
เจ้า พร้อม ด้วย คณะ ได้ เริ่ม ออก เดินทาง จาก
ทักใหญ่ ด้วย ขบวน รถ ม้า ซึ่ง มี รด พ.ท.
พ่วง ท้าย ขบวน มา ด้วย ๑ คัน ซึ่ง ได้ อาศัย
หลับนอน พักผ่อน มา ตลอด ทาง มี ฉะนั้น จะ
ต้อง อยู่ใน รถ ๓ ชั่วโมง เมื่อ รถ หยุด
เติมน้ำ เค็ม ฟัน พวกเรา ก็ได้ จ่าย น้ำ และ
หญ้า ม้า ไป ด้วย ได้ มา ถึง หนอง ใน ๑๕ พ.ค.
๕๓ เวลา ๐๕.๕๐ น. และ เข้า ม้า แพท
สะพาน พระ ราม ทก มา ขน ถ้าย ลง ที่ สถานี
บางซื่อ ใน วัน รุ่งขึ้น ไม่มี ม้า ตาย ระหว่าง
ทาง เลย แต่ ขณะ ที่ ถึง สถานี พัก หลง ม้า
ตัวหนึ่ง ขณะ ที่ เขี่ย ๓ ให้ น้ำ อยู่ นั้น ได้ ตก
ลงมา ข้าง ล่าง ไม่มี ยาก เจ็บ เลย และได้
นำ ขึ้น ๓ ได้ สำ เร็จ โดย เสีย เวลา เพียง ไม่ ถึง
ครึ่ง ชั่วโมง ณ ที่ เขี่ย ๓ นั้น ม้า ตัว หนึ่ง ได้
แท้ง ลูก นอน ชม อยู่ใน ๓ ข้าพเจ้า ได้
ฉึก ยา Adrenalin Hydrochloride ให้ ๒ c.c.
สัก ครั้ง มา ๓ ตัว นก ลูก ขึ้น ได้ คง เติม นอกจาก นั้น
ก็ ไม่มี อะไร อีก จึง ขอ ขยุติ เรื่อง การ รับ ม้า
แต่ เพียง นี้.